

[Industriministeren]

kr. i 1981 mod 12,5 mia kr. i 1980 og 15,3 mia kr. i 1979. En fastholdelse og en videreudvikling af den konkurrenceevneforbedring, der er opnået, er derfor et centralt element i regeringens politik.

Ligesom i den vestlige verden i øvrigt har udviklingen også i Danmark i de senere år resulteret i en øget beskæftigelse i servicesektoren, herunder ikke mindst i den offentlige sektor, og i en mindre beskæftigelse i de vareproducerende erhverv. I perioden 1972-79 er beskæftigelsen i servicesektoren således steget med omkring 150.000 personer. Bagved ligger såvel ændringer i forbrugsmønstret som produktivitetstigninger, der hidtil har været kraftigst i de vareproducerende erhverv, men som dog nok i de nærmest kommende år i kraft af bl. a. mikroelektronikken også vil slå stærkt igennem i service-sektoren, herunder på hele kontorområdet.

Denne udviklings konsekvenser er forstærket af den internationale krise, der satte ind i begyndelsen af 1970'erne. Resultatet er blevet en relativt faldende beskæftigelse i den private sektor; således var ca. 80 pct. af de beskæftigede i 1972 ansat i den private sektor, mens tallet i 1979 var faldet til lidt under 75 pct.

Væksten i beskæftigelsen i den offentlige sektor, der i perioden 1972-79 udgjorde ca. 150.000 personer beregnet på fuldtidsbasis, har ikke formået at opveje det absolutte fald i beskæftigelsen i visse dele af erhvervslivet, idet der samtidig er sket en kraftig vækst i arbejdsstyrken. Resultatet er, som vi alle ved, desværre blevet en betydelig stigning i arbejdsløsheden, som ikke mindst har ramt de unge og kvinderne.

Regeringens handlingsprogram forudsætter gennem den konkurrenceevneforbedrende politik en gradvis øgning af produktionssektoren med strukturomlægninger over imod de eksporterende og de importkonkurrerende erhverv. Dette vil give mulighed for en øget beskæftigelse i produktionssektoren. Men lige så betydningsfuldt er det, at en gradvis forbedring af betalingsbalancen, som en styrkelse af konkurrenceerhvervene giver mulighed for, vil tillade en kraftigere økonomisk aktivitet, uden at dette får de hidtidige ubehagelige følger for betalingsbalancen. Hermed skabes råderum for en øget beskæftigelse i samfundet som helhed. Hvis konkurrence-sektoren er for lille, og hvis den ikke er

konkurrencedygtig, vil dette ikke være muligt.

Et væsentligt led i bestræbelserne på at styrke erhvervssektoren er finansieringsreformen, som vil skaffe boligbyggeriet og landbruget indeklsån til en aktuel lav rente.

Regeringen ser med tilfredshed, at spørgsmålet om overførsel af kapital til erhvervslivet fra pensionskasser og forsikringsselskaber i samarbejde med pengeinstitutterne er forhandlet mellem organisationerne med henblik på at finde egnede former, hvorunder sådan kapital i videre omfang kan overføres til erhvervslivet. Regeringen betragter resultatet af disse forhandlinger som et nyttigt supplement til finansieringsreformen for byggeri og landbrug.

Væsentlige bestanddele i en politik, der skal skabe nye arbejdspladser, er en række skattemæssige lempelser, der skal være med til at sætte gang i investeringerne. Det vil blive foreslået, at enkeltmandsvirksomheder vil kunne omdannes til aktieselskaber, uden at omdannelsen udløser beskatning for de tidligere ejere, der i stedet bliver aktionærer i de selskaber, de tidligere drev som personligt ejede virksomheder. Efter omdannelsen beskattes sådanne virksomheder på linje med andre aktieselskaber. Endvidere vil der med henblik på en lettelse af generationskifte og omsætning af erhvervsvirksomheder blive foreslået en ændring af de nugældende regler om beskatning af hovedaktionærer, og endelig vil der blive fremsat forslag om, at visse afskrivninger fremtidig kan foretages efter et genanskaffelsesprincip.

Det er vigtigt, at foranstaltninger af den karakter tilrettelægges på en sådan måde, at de så præcist som muligt kan virke som incitamenter til oprettelse af nye arbejdspladser. De direkte erhvervsfremmende ordninger til fremme af eksport, teknologisk fornyelse og anlægsinvesteringer har netop sådanne egen-skaber, bl.a. fordi de fortsat justeres og målrettes i takt med skiftende muligheder og behov, og fordi de tilrettelægges og administreres i et snævert samvirke med erhvervslivet og arbejdsmarkedets organisationer. Det industripolitiske kontaktudvalg spiller en aktiv rolle ved udformningen af denne politik gennem drøftelser såvel om konkrete foranstaltninger på kortere sigt som om industriens og industripolitikens udviklingsmuligheder på det lidt længere sigt.